

Introduktion

Denna bok är för den sanna djurälskaren. För oss alla i denna växande del av den mänskliga befolkningen, så är våra sällskapsdjur familjemedlemmar. I själva verket används knappast ordet sällskapsdjur. Djurkamrater, -kompisar, -följeslagare eller vänner är mer passande för sällskapsdjur. Vi bildar fasta band med våra djur som icke-djurälskare aldrig kommer att förstå.

Enligt min uppfattning måste varje holistisk guide för våra djurkompisar hedra deras inre natur och fysiska konstruktion. Det osynliga själsliga bandet mellan djur och människa är den mest väsentliga sidan av livets väg för både djuret och människan. Detta är en sant holistisk handbok eftersom den ger vägledning beträffande alla aspekter av våra fyrbenta vänner, särskilt de helt betydande sambanden med sällskapsdjur.

Jag planerar att ta dig med på en utforskning av ditt förhållande till din djurvän. Boken börjar med en diskussion om vad det betyder att umgås med en djurkompis. Därefter tittar vi på det unga djuret och hur man väljer den perfekta följeslagaren. Vi hittar sedan metoder för att kommunicera med och träna ditt sällskapsdjur. Därefter tittar vi på olika typer av holistisk hälsa för djur. Vi utforskar frågor om dödshjälp, död och sorg. Slutligen undersöker vi de läxor som vi alla kan lära oss från våra pälsklädda vänner.

Min egen livsväg har gett mig en förvånad attityd över djurriket. Fastän jag växte upp i en förort hade mina föräldrar rötter som band dem djupt till lantlivet. Som barn ingick det i mina dagliga sysslor att ta hand om såväl våra sällskapsdjur som de kaniner och kycklingar som vi födde upp på vindsrummet i vårt tvåbilsgarage.

Mycket av min fritid tillbringade jag med att fånga ormar, sköldpaddor och liknande från de närbelägna sjöarna, bäckarna och skogarna. Varje gång jag fångade ett nytt djur sprang jag till biblioteket för att läsa allt om det. Vanligtvis behöll jag djuren under sommaren och lämnade sedan tillbaka dem till vildmarken för övervintring. När jag ser tillbaka, inser jag att jag hade en otrolig talang för att hitta och fånga mina vilda, små vänner.

Jag tyckte om skolan och hade en speciell kärlek för biologi. Det var inte förvånande för mina föräldrar, när jag valde att gå på college med siktet

inställt på veterinärskolan. Efter en mycket ansträngande period på tre år på gymnasiet med zoologi som huvudämne, antogs jag till Ohio State College för att studera veterinärmedicin.

Jag måste säga, att en formell veterinärutbildning är tillräcklig för att vända en persons kärlek för djur till ett förhållande med hårda, kalla fakta. Vi började med lektioner i anatomi där vi skar i de döda exemplaren i ett försök att förstå hur djurkroppen var funtad. Vi studerade varje kroppssystem i tur och ordning och lärde oss hur det fungerade och hur det påverkades av sjukdomar. Det var inte förrän vid slutet av tredje året som vi faktiskt kom att röra vid och arbeta med levande djur. Djur sågs som maskiner och vi var mekanikerna.

Om det inte var för mitt jobb som assistent på en lokal veterinärklinik, så fruktar jag att min kärlek för djur kunde ha drillats bort direkt. Mitt assistentarbete höll mitt umgänge med sällskapsdjur levande. Jag fann nöje i att tala med hundar och katter när jag matade och behandlade dem. Jag observerade också bandet mellan människa och djur med stort intresse när jag samtalande med klienter och patienter.

Jag tog examen vid veterinärskolan år 1987 och gav mig ut på min drömkarriär i veterinärmedicin. Efter några år kände jag mig emellertid frustrerad av bristerna i traditionell veterinärmedicin. Många tillstånd reagerade inte på standardbehandlingar. Jag kände att en pusselbit fattades.

Vid denna tid bjöd en vän in mig till en studiegrupp med namnet *A Search for God (Att Söka Gud)*. Dessa grupper, sponsrade av A.R.E., studerar Edgar Cayces arbete. Edgar Cayce var ett medium som av somliga anses vara den holistiska medicinens fader. Eftersom Cayces hälsofilosofi genomsyrade mitt personliga liv började jag titta efter sätt att tillämpa den på mina patienter.

Oljeinpackningar med ricinolja, ett vanligt Caycebotemedel, på en plågad persisk katt lät väldigt kladdigt och jag var inte helt redo för en medial energihealing. Mitt förnuft behövde en mera konkret utgångspunkt. Bland de mest utforskade alternativa terapierna verkade veterinärakupunktur vara den logiska grunden för min förståelse av alternativ veterinärmedicin och de osynliga krafter som reglerar hälsan.

Så min färd mot holistisk omvårdnad av sällskapsdjur började i form av träning och praktik i veterinärakupunktur. Kinesisk medicin delar många

begrepp med Cayces hälsoreadingar. Idén om en livsenergi, som kineserna kallar Qi (uttalas tji), de komplicerade förhållandena mellan organens system och den levande medvetenheten hos alla kroppens vävnader fann jag bekanta efter att ha studerat readingarna.

Efter min utbildning vid Internationella Veterinärakupunkturföreningen (IVAS), har mina ögon öppnats för värdet av andra alternativa terapier och mina studier och min sakkunskap har breddats. Men det var faktiskt mina personliga upplevelser med djuren och deras ägare som fick mig att fortsätta använda alternativa terapier.

Sammy var min första djurlärare på detta område. Han promenerade stolt tvärs över examensbordet i september år 1994, precis innan jag började min formella utbildning i akupunktur. Hans släta svarta päls dolde att han var tolv år gammal och på gränsen till sitt livs kamp.

Snart lärde jag mig att det inflammerade tandköttet som bekymrade dess ägare betyder mera än bara ett enkelt fall av gingivit. En biopsi avslöjade ett fjälligt cellkarcinom. Denna aggressiva form av cancer svarar inte alls bra på kemoterapi och Sammys ägare ville inte låta honom gå igenom en smärtsam och vanprydande operation. Jag ordinerade antibiotika och skickade hem honom, samtidigt som jag instruerade hans familj att hålla honom väl till mods och ta honom tillbaka för en human dödshjälp när han slutade att äta.

Sex veckor senare kom jag tillbaka från den första delen av IVAS kurs utrustad med en handfull små rostfria nålar av stål och de första grunderna i kinesisk medicin. Jag ringde Mary och Ron med nytt hopp om att kunna hjälpa deras speciella katt. Akupunktur är inte ett universalmedel, men vi kände alla att vi inte hade någonting att förlora, så de kom med Sammy för att få den första av många behandlingar med akupunktur.

Hans tillstånd hade försämrats avsevärt sedan jag senast såg honom. Den vänstra sidan av ansiktet var mycket svullen och han hade en väldig krater på insidan av övre käken. Cancern hade spridits och lymfkörtlarna i halsen var så svullna att man kunde se dem sticka ut genom de matta päls håren. Han tillbringade sin tid hemma gömd under sängen och hans aptit hade redan minskat. Slutet verkade nära. Efter de två första veckorna av behandling med akupunktur märkte ägarna en förbättring. Sammy började äta och leka igen. Jag märkte att svullnaden i ansiktet hade minskat och hålet i munnen fylldes igen. Jag

kunde inte tro mina ögon. Jag var säker på att det var den nya antibiotikan som jag hade satt honom på som gjorde skillnaden. Ägarna var övertygade om att akupunkturen hjälpte, så jag fortsatte med behandlingarna.

En dag när jag behandlade Sammy, nämnde jag för Mary att jag var besviken över att ingenting tycktes påverka de förstörade lymfkörtlarna. Hon sa att svullnaden gick ned under några dagar precis efter akupunkturen, men ökade igen innan hans nästa behandling. Det var då jag insåg att det verkligen var akupunkturen som hjälpte.

Jag önskar jag kunde säga att vi botade Sammys cancer med akupunktur, men det gjorde vi inte. Vi köpte honom emellertid några extra månader av livskvalitet med sina kärleksfulla ägare. Jag vet att Sammy och hans familj sant vårdade denna förlängda tid för att förbereda sig för det oundvikliga.

Vid slutet gick det snabbt utför med Sammy. En kall februarimorgon år 1995 visste Mary och Ron att det var dags för det slutliga avskedet. Med tårar i ögonen gav jag injektionen för att få slut på hans lidande och jag insåg att även om jag inte hade botat Sammys cancer, så hade han botat mig från min vänstra hjärnhalvas skepsis. Jag skulle aldrig bli densamma igen.

Sedan dess har jag gjort det till en personlig mission att överbrygga gapet mellan holistisk och traditionell medicin, inom både veterinärsamfundet och den vanliga befolkningen som älskar sina sällskapsdjur. För varje år jag arbetar uppskattar jag det band som delas av mänskligheten och vår lojala, pälsklädda vän mer och mer. Jag ser sällskapsdjurens läkande effekter på människor och jag står i vördnad inför de många tecknen på Guds kärlek. För mig är denna känsla den sanna betydelsen av umgänget med sällskapsdjur.

Den resa som vi håller på att ge oss ut på kommer att vägledas inte bara av mig, utan vi kommer också stundtals att kika genom Edgar Cayces mediala ögon. Så vår resa kommer att ha en balans mellan praktiska upplevelser och gåtfulla inblickar.

Edgar Cayce var det mest dokumenterade mediet på 1900-talet. Han ägnade sitt liv åt att hjälpa andra genom sin utomsinnliga förmåga. Cayce hade förmågan att försätta sig i trans, där han tilläts stå i förbindelse med en djup medvetandenivå, en dimension av kunskap bortom fattningsförmågan för de flesta av oss. Medan han var i detta tillstånd gav han samtal

eller föredrag, så kallade readingar, om ämnen som holistisk hälsa, andlighet, drömmar, meditation och forntida civilisationer, bara för att nämna några få. Över 14 000 av dessa readingar blev noggrant utskrivna och minutiöst katalogiserade. Även om Edgar Cayce dog redan 1945, så lever hans inspirerande budskap vidare i A.R.E.s arbete, den organisation han grundade för att studera materialet i readingarna.

Tyvärr hade inte Edgar Cayce så mycket att säga specifikt om sällskapsdjur. Hans svar till en förvirrad djurälskare som anhöll om en medicinsk reading för sin sjuka cockerspaniel klagör hans hållning.

”Nej, jag har haft många förfrågningar om sådana readingar som du bad om – men har aldrig åtagit mig dem. Det verkar alltid vara så mycket som ska göras för att försöka hjälpa medmänniskorna, verkar aldrig ha haft tid för sådant. Men jag inser att det finns många som är precis lika ängsliga för sina sällskapsdjur som andra är för sina barn, men jag har aldrig kunnat förmå mig att åta mig sådana, när så många barn är i så stort behov och jag är mycket begränsad även till det antal som jag försöker hjälpa, och fastän jag har utfört detta arbete under 40 besynnerliga år nu, så har jag inte kunnat öka det antal som jag försöker hjälpa.”

Vi tittar på det. Edgar passar inte in på vår definition av en djurälskare. Han var säkert förtjust i alla djur, men hans prioritet var människosläktet.

Till Cayces försvar behöver vi inse att han uppfostrades på en farm under sent 1800-tal. Det var ett hårt liv där djuren hade sin plats. Denna livsstil krävde ett mycket praktiskt förhållande till djurriket.

Ändå lever fortfarande ett par historier som visar en typisk sida av Edgar Cayces förhållande till djuren i hans liv. Den första är en anekdot som dök upp i *A.R.E. Bulletin* i juli 1958.

Frank Mitchell som nyligen besökte oss från New York, var en personlig vän till Cayce. Medan han var här berättade han om en händelse i Cayces barndom som ännu inte hade kommit i tryck:

Som ung pojke på en farm i Kentucky hade Edgar Cayce en stor hund av obestämd ras som vanligtvis klassificerades som vallhund. (Han hette Wallace.) När flera får dödades av något kringströvande djur i

grannskapet misstänktes och anklagades Edgars hund för brottet. En dag anlände en grupp farmare med gevär för att avliva den skyldige.

Varken Edgar eller hans farbror trodde att hunden var skyldig, så de gömde den tills farmarna for sin väg. Så snart den släpptes lös, förde hunden mannen och pojken till ett fält där några får gick på bete och la sig ner bland busksnåren för att vänta – Edgar och hans farbror gjorde likadant.

Kort därefter slank en annan stor hund ut ur busksnåret på andra sidan fältet och innan iakttagarna kunde hindra den, attackerade och dödade den ett av fåren. Genom detta bevis av ett ögonvittne, lämnat av hunddetektiven, fångades den skyldiga hunden och behandlades enligt sitt brott – och det goda anseendet för Edgar Cayces hund var återupprättat.

Den andra märkliga berättelsen är från Edgar Cayces memoarer år 1938. Bland de första jobb som Cayce (Eddy) hade var att plöja ett kornfält. Han fick en mulåsna och en plog och skickades ensam till ett fält på 100 tunnland. Till kvällen när det mörknade tog han mulan från plogen, satte sig på den och red hem till huset. Ägaren tillsammans med de andra männen på farmen såg när han kom fram. Han märkte att alla männen tittade konstigt på honom, när ägaren rusade fram och vrålade: ”Hoppa ner, hoppa ner, mulåsnan kommer att döda dig, hon har aldrig ridits förut.” Men hon hade inte visat några tecken på dåligt humör när Edgar (Eddy) klättrade upp på henne. När en av männen på platsen försökte rida henne några dagar senare, kastade hon emellertid omedelbart av honom och reds vad jag vet aldrig av någon annan än Eddy denna enda gång, för Eddy fick inte plöja med henne igen. Alla undrar fortfarande hur det kunde hända, eller varför hon lät denna pojke rida henne den kvällen.

Så den unge Edgar hade en säregen kontakt med djur. Men ändå måste vi gräva djupt i readingarna för att få insikter om våra relationer med våra sällskapsdjur. Trots bristen på tydlig information om sällskapsdjur, är readingarna rika på visdom om medvetenhet, andlighet, att leva ett holistiskt liv och vårt förhållande till hela Guds skapelse. Från detta material kan vi få en högre uppfattning om förbindelsen med sällskapsdjur.

Även om Edgar Cayce själv inte var vad jag skulle anse en sann djur-
älskare, så fanns det ett sällskapsdjur som fick massor med uppmärksamhet
i Cayes readingar - den lilla hunden Mona.

Foto: Felicia Andersson, Pomeranianklubben.

Kapitel 1

Förbindelsen med sällskapsdjuret

Fråga=(F), Svar=(S)

F: Vilken relation har han till den lilla hunden Mona?

S: Han kämpade med den i den romerska upplevelsen.

F: Vad var Mona då?

S: Den lejoninna som kämpade med väsendet ... [280-1]*

Ovanstående reading om en tidigare livsupplevelse mellan människa och best är det som inspirerade mig till denna bok. Vad är innebörden i begreppet djurens reinkarnation? Vilka andra hemligheter beträffande våra förhållanden till våra djurvänner ligger slumrande i Edgar Cayces readingar?

Det visade sig att den lilla hunden Mona var det mest inspirerande sällskapsdjuret i alla Cayces readingar. Fem olika individer bad om information om denna livliga dvärgspets under deras möten med Edgar. Vilket skräckinjagande djur hon måste ha varit för att ha berört så många liv så djupt. Genom hela denna bok kommer vi att undersöka andra readingar beträffande Mona för att lära oss mera om våra egna människa-djurförhållanden.

* För att skydda anonymiteten har varje person som fått en reading av Cayce tilldelats ett nummer i stället för personens namn. I ovanstående reading hänvisar 280 till individen och det tal som följer tankstreckat antyder att detta är individens första reading.

FÖRHÅLLANDE

Innan vi kan undersöka hur man har ett holistiskt samband med sina djurvänner, behöver vi undersöka vad som menas med ordet förhållande. *Webster New World Dictionary* definierar ett förhållande som ”förbindelser mellan eller bland personer, nationer etc.” Så vad är det då som förbinder oss med djur? Svaret som kommer till sinnet är livet! Vi delar den enda Livskraften eller anden.

Att ha ett förhållande betyder att dela livet med någon annan. Från de jordiska, vardagliga aktiviteterna till de storslagna ögonblicken när allting kommer samman, delar vi livet med våra djurkompisar. Och de svarar. Djurvarerlor sörjer för en kärlek till sina mänskliga vänner som stundtals saknas bland människor. Att vara tillsammans med djur visar sig vara mera livgivande för några av oss än ett förhållande med varandra.

Mycket har skrivits under de senaste åren om magiken i banden mellan människan och hennes djur. Vetenskapsmän har även studerat effekterna av sådana förhållanden. En flod av forskningsprojekt publicerade under de senaste tjugo åren har styrkt att det är bra för hälsan att dela livet med sällskapsdjur.

År 1980 fann en studie vid Brooklyn College att personer som haft hjärtattacker och hade egna sällskapsdjur levde längre än de som inte hade det. År 1992 avslöjade en australisk studie att ägare av sällskapsdjur mindre troligt utvecklade hjärtsjukdomar än de som inte hade ett. År 1999 visade forskning att ett djurs lugnande inverkan fungerade bättre för att kontrollera blodtrycket än blodtrycksmedicin.

Forskning med barn har visat att om man har ett sällskapsdjur så hjälper det barn att lära sig medlidande och ansvar, att tänka mera självständigt, att ha mera självaktning, att bli skickligare att klara sig och ger mindre stress, aggression och vemod. En annan studie fann att om man har djur i innerstadens klassrum sänker man skolket dramatiskt och ökar barnens provresultat. Kontakt med sällskapsdjur har också visat sig välgörande för barn med autism och koncentrationsstörningar.

Studier på vårdhem i New York, Missouri och Texas har funnit fantastiska fördelar med att ha växter och djur i boendet. Graden av patientdöd föll med 40 % och behovet av medicinering halverade. Forskare vid medicinentret

vid University of Nebraska visade att burfåglar minskade depression och ensamhet hos äldre människor på sjukhus och vårdhem. Åtskilliga studier har visat att djurägare i alla åldrar har färre läkarbesök än människor utan sällskapsdjur. Tjeckiska forskare som studerat effekterna av människors isolering säger att djur är så väsentliga för människans hälsa att de borde finnas med på långa rymdflygningar. Det har bevisats att människor som delar sina liv med djur lever längre än de som inte gör det.

Kanske hälsohemligheten med sambandet människa-djur ligger i det faktum att våra pälsklädda vänner älskar oss som vi är. De är våra bästa psykoterapeuter eftersom de är totalt ickedömande. De bryr sig helt enkelt inte om vår ålder, sociala status eller ens hur vi ser ut. Plus att deras behandlingsavgifter är jämförelsevis låga. Djur har en häpnadsväckande förmåga att kunna känna in sinnesstämningar och hjälpa oss igenom alla kriser. Våra djurkompisar verkar ha en medfödd healingförmåga.

Det visar sig att när vi delar livet med ett djur piggar det upp oss med en läkande närvaro. Mästaren Jesus lovade oss att ”där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem.” (Matt 18:20) Detta uttalande bekymrade mig en hel del under en tid. Varför är inte Kristus med oss när vi är ensamma? Kan jag inte hitta honom i mina meditationer? Sedan insåg jag att det är genom våra relationer med andra som vi sant möter vår Skapare och förenar oss i den Enhet som är Gud. Våra förhållanden med våra djurkompisar hjälper oss att fullfölja detta behov av enhet. Kan det vara så att när jag blickar kärleksfullt på min maltes Dj tittar jag in i Mästarens ögon?

Om begreppet att se det gudomliga i ditt sällskapsdjurs ögon besvårar dig, tänk då på en av de största djurälskarna genom alla tider, den helige Franciskus av Assisi. Denna vänliga själ hade ett anmärkningsvärt förhållande till de djur som han mötte. Han resonerade som så, att eftersom samma hand skapade både dem och oss, så delar vi en gemensam far. Och vad kallar du någon som har samma pappa som dig? Bror eller syster. Franciskus berömda dikt *Kantat till Broder Sol och Syster Måne* är ett vackert förhärligande av allt livs helighet, all skapelse.

Enligt Markusevangeliet var den sista instruktionen från Jesus till apostlarna att ”förkunna evangeliet för hela skapelsen.” (Mark 16:15) Den helige Franciskus tog dessa ord till sitt hjärta. Han sägs ha pratat med och

även kommit i förbindelse med djur. En gång predikade han för en flock fåglar. Och fåglarna lyssnade för sin del uppmärksamt på helgonets ord. Vi kan aldrig förstå vad som uppnåddes vid detta utbyte, men berättelsen värmer hjärtat hos djurälskare.

ETT BIBLISKT PERSPEKTIV

Vi ska syna Bibeln lite djupare. I Första Moseboken finner vi att Guds avsikt när Han skapade djuren var att hitta en medhjälpare till människan så att hon inte skulle vara ensam (1 Mos 2:18). Alla varelser gavs samma "livsanda" som människan (1 Mos 6:17). Efter att ha skapat de levande varelserna tittade Gud på det Han hade gjort och "Gud såg att det var gott." (1 Mos 1:25)

Det var faktiskt så gott att varelserna aldrig skulle dödas och ätas av människan eller ens av varandra.

Gud sade: "Jag ger er alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med frö i sin frukt; detta skall ni ha att äta. Åt markens djur, åt himlens fåglar och åt dem som krälar på jorden, allt som har liv i sig, ger jag alla gröna örter att äta." (1 Mos 1:29–30)

Gud brydde sig så mycket om alla varelser att Noa fick färdas långa sträckor för att skona dem från syndafloden. Och efter att syndafloden hade renat jorden, "... tänkte Gud på Noa och alla de vilda och tama djur som var med honom i arken." (1 Mos 8:1) Gud fäste sedan sin regnbåge på himlen som ett tecken för förbundet med jorden och med "alla levande varelser av alla de slag." (Jfr 1 Mos 9:15)

Jesus själv kom in i denna värld bland djur i ett stall. Nyheten om Hans födelse lämnades först till fåraherdar – djurvårdare. Jesus hänvisade ofta till djur i sina berättelser och liknade sig själv vid den "gode herden." En av Hans sista offentliga ansträngningar i livet innebar att befria de djur som skulle offras vid templet. Jag tror att det är säkert att säga att Jesus var en djurälskare.

Det är sant att efter att Gud hade skapat människan gav Gud människan makt – "herravälde" – över alla levande varelser. Men vad betyder det att ha herravälde över djuren? En definition av herravälde är "makt att styra", som en kung.

Det är inget tvivel om att alla djur, både vilda och tama, är prisgivna åt mänsklighetens herravälde. Under oräkneliga generationer har människan utnyttjat sin ”makt att styra” över fåglarna i luften och varje levande varelse som rör sig på jorden. Vi har styrt många arter till utdöende.

Men hur var det tänkt att människan skulle styra? Hur regerar en bra kung? Jesus sa till sina apostlar: ”Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er.” (Matt 20:25-26) Precis som den gode herden, tjänar en bra härskare sina undersåtar. Vi är menade att leva i harmoni med våra djursyskon och fatta beslut med deras intressen i sinnet. Med en sådan kärleksfull avsikt kan vi kanske relatera till våra sällskapsdjur, inte bara fysiskt, utan även på själsnivå.

HAR DJUR EN SJÄL?

På fysisk nivå har vi en hel del gemensamt med sällskapsdjuren. Våra kroppskonstruktioner är mycket lika. Vi delar många sjukdomar som magsår, diabetes, cancer, ledinflammation och grön starr, bara för att nämna några få. Senare vetenskapliga studier har visat att även vår DNA till 98 % är identisk med den hos vissa primater. Så vad skiljer oss då från våra medpassagerare på planeten jorden? Är sällskapsdjuren helt enkelt håriga små människor som vandrar omkring på alla fyra?

För att ha en fullständig relation med våra sällskapsdjur är det nödvändigt att vi uppskattar deras djupare sidor. Många av oss har intuitivt en sådan förståelse. Jag hoppas kunna öppna era sinnen ytterligare till möjligheterna av dolda sidor hos djurväsen och konsekvenserna av att ta hänsyn till denna djupare nivå.

Som jag tidigare nämnt, vände Edgar Cayce sig inte direkt till många av de ämnen vi håller på att utforska. Det vi lär oss från readingarna om ämnet icke-fysiska sidor hos djur fordrar en del resonering och extrapolering för vår del. Mot slutet kan vi ha grävt upp flera frågor än svar. Det finns säkerligen ett värde bara genom att lyfta upp sådana ämnen. Slutligen måste var och en själv besvara dessa frågor. Vi lär oss lika mycket om oss själva som vi gör om våra sällskapsdjur när vi gräver i dessa företeelser.

DJUR SOM DRÖMMER

De flesta djurälskare har sett att det ser ut som om deras sällskapsdjur drömmar. Djurets ben rör sig som om det springer. Ibland avger min egen hund ett gällt läte som om han har blivit attackerad. Många sällskapsdjur verkar vara fullt aktiva när de sover, precis som vi är när vi har en intensiv dröm.

Forskning antyder att vi drömmar under speciella sömnperioder kallad REM-sömn. Drömfasen gavs detta namn för att ange att den åtföljs av snabba ögonrörelser under de stängda ögonlocken. REM-sömnen är också förknippad med särskilda hjärnvågor som upptäcktes på elektroencefalogram (EEG).

Det är intressant att notera att våra sällskapsdjur också har perioder med snabba ögonrörelser. Forskare har upptäckt att denna REM-sömn hos djur åtföljs av samma mönster som hjärnvågor har. Forskare som specialiserar sig på sömnstudier använder faktiskt ofta djur som är inkopplade till EEG:n för att utforska olika aspekter på sömnen. Likheten mellan djurens REM-sömn och vår, tillsammans med deras ofelbara drömmaktivitet, lämnar inget tvivel om att djur drömmar. Och föreställ er konsekvenserna av detta påstående. Vi utforskar fortfarande våra egna drömmars utlöpare. En betydelsefull fråga är: ”Varför drömmar vi?”

Edgar Cayce hade mycket att säga om betydelsen av drömmar. Han angav flera syften för drömmar inklusive att de ger insikter i våra dagliga liv och våra högre medvetandenivåer.

Drömmar som visas kroppen är till för att upplysa kroppens medvetenhet och kroppen borde tillämpa detsamma i livet. [3937-1]

Ur Cayces perspektiv händer ingenting betydelsefullt för en individ som inte har förebådats i en dröm.

Sedan Freuds dagar har psykologer och psykiater använt drömmar för att låsa upp djupa undermedvetna mentala frågor hos sina patienter. Thomas Edison använde sina drömmar för att lösa de problem han stötte på när han skapade nya uppfinningar. Elias Howes drömmar inspirerade honom att uppfinna symaskinen. Robert Louis Stevenson skapade kreativt genom sina drömmar. Hela handlingen för *Dr. Jekyll och Mr. Hyde* kom faktiskt från en dröm, liksom faktiskt många av hans berättelser. Stora kompositörer som Richard Wagner och Händel tillskriver sina verk sina drömmar.

Både Gamla och Nya Testamentet i Bibeln är fulla av historier om hur Gud sände bud till människorna genom drömmar. Tänk på Josef som tolkade Faraos dröm. Det finns också många drömmar i julberättelserna. Både Josef och de vise männen gavs vägledning i sina nattliga syner. När vi blir medvetna om betydelsen av våra drömmar, så uppstår frågan: ”Vad är syftet med drömmar hos våra sällskapsdjur?” Har sällskapsdjur djupa psykologiska frågor att arbeta sig igenom? Hittar de på nya sätt att komma in i soptunnen? Eller kanske Gud själv viskar i deras pälsbetäckta öron. Och om de drömmer likt oss, kan då djur också dela andra ”männsliga” egenskaper?

DJURENS KÄNSLOR

Känslor är kroppens reaktioner på uppfattningen av inre och yttre händelser. Grundordet för ordet ”känslor” betyder faktiskt ”förflytta”. De är det motiverande inflytandet i livet. Cayces readingar hävdar att vår känslomässiga karaktär förvaras i själen och visar sig som kroppsliga svar genom aktiviteten i det endokrina systemet.

Känslor är det som gör oss till dem vi är. Några människor tror att känslor är unika mänskliga utmärkande drag. Alla vet att djur är biologiska maskiner som bara drivs av instinkt och hormoner, eller hur? Det var vad jag trodde om djur i veterinärskolan. Men vi djurälskare vet bättre.

Mina personliga upplevelser med djur, liksom upplevelserna av de oräkneliga djurägare som jag har lärt känna under mina femton år med praktik, har fått mig att tro att djur är kapabla till en hel räckvidd av känslor. Sällskapsdjur verkar säkert lyckliga när vi sätter ner matskålen framför dem. De verkar också gilla lek, bara för det roliga i det. Har inte ditt sällskapsdjur dessutom någon gång tjurat när det inte får som det vill? Jag har ”bemötts kyligt” av många patienter som ogillat mitt ingripande den dagen. Jag har också behandlat djur som var sjuka av sorg efter förlusten av en nära och kär. De flesta djurälskare har haft upplevelsen av att ha blivit tröstade av ett sällskapsdjur. Några hundar som jag har känt verkade även stolta över sitt nya utseende efter att ha trimmats. De betar sig på olika sätt.

Men kanske allt detta prat bara är människolikhet. Människor verkar framhäva sina egna karaktärsdrag på allting. Istället för de inbillade vänner vi har

i barndomen, så skapar vi djurvänner.

Å andra hand, även den vetenskapligt sinnade inser att djur upplever känslan av rädsla. Djurs rädsla är naturligtvis, rent vetenskapligt, grundad enbart på fly- eller fåktareaktionen som styrs av binjurarna. Det är i egentlig mening en instinkt som håller djuren borta från den farliga vägen. Men hur är det då med mänsklig rädsla? Är det vi upplever som rädsla något annorlunda än vad djuren upplever? Den enda olikheten jag ser är att människorna har fulländat sin rädsla. Vi har utvecklat ett överflöd av ångeststörningar tillräckliga att hålla hjärnskrynklande och läkemedelsföretag sysselsatta i årtal.

Men vänta! Våra djurvänner är inte sämre. Hur är det med separationsångest, det skräckdrivna uppförande som några alltför mycket beroende hundar visar när de lämnas ensamma i huset? Hur kan detta betraktas som ett uttryck för instinkt? Och visste du att några djur lider av en abnorm tvångsmässig störning? Traditionella veterinärer använder samma läkemedel som läkare använder för att behandla människor med detta tillstånd.

Djur verkar lida av en massa samma känslomässiga problem som människor har. Djur avspeglar faktiskt ofta sina ägares känslomässiga tillstånd – eller är det omvänt? Det är sannerligen sant att antalet djurpsykologiska störningar har ökat i direkt proportion till förekomsten av mänsklig känslomässig instabilitet. Jag tror att detta är mer än en tillfällighet.

Om djur har känslor, är då detta ett bevis på deras själsnatur? Vilka konsekvenser får denna åsikt på hur vi behandlar och påverkar varandra med våra sällskapsdjur?

DJURENS INTUITION

Under åren har jag hört en massa berättelser om det som verkar vara ett medialt uppförande hos sällskapsdjur. Till en början antog jag att några ägare till sällskapsdjur överdrev sina sällskapsdjurs handlingar. Å andra hand kanske de egendomliga tillfälligheterna berodde på djurets förhöjda medvetenhet. Under åren har jag förlorat greppet om min vänstra hjärnhalvas vetenskapliga träning och öppnat mitt sinne för möjligheterna och jag är övertygad om att några sällskapsdjur har förmågor som inte kan förklaras av vår nuvarande vetenskapliga förståelse för djurens biologi.

Vi djurälskare är väl medvetna om våra sällskapsdjurs förmåga att känna

in våra sinnesstämningar och trösta oss när vi känner oss nere. Det finns också fall där sällskapshundar påverkats av avlägsna döda och olyckor med familjemedlemmar. Vi har alla hört nyhetsberättelser om sällskapsdjur som har varnat sina ägare om annalkande olyckor. Det finns även stunder när sällskapsdjur har varnat sina epileptiska ägare om ett nära förestående anfall.

Från Cayces readingar lär vi oss att den mediala förmågan är en själs-egenskap och alla människor har åtminstone en dold utomsinnlig förmåga.

Mediala krafter och medial utveckling missuppfattas ofta. Medialitet bör hellre tillämpas av själssinnet eller själskroppen, än bara – som det oftare härleds – till de mentala aktiviteterna hos ett väsen, en själ eller en kropp. [255-12]

Cayce nämnde aldrig djurs mediala natur men han gav följande hänvisning till intuition och djur.

... ett begrepp som kan benämnas intuitiv kraft, eller genom det som är känt som djurens telepatiska kraft. [4129-1]

En ny bok av forskaren Rupert Sheldrake lämnar fram trovärdiga bevis på att sällskapsdjur verkligen har ovannämnda utomsinnliga förmågor. Boken har titeln *Dogs that know when their owners are coming home* (Hundar som vet när deras ägare kommer hem). I denna bok dokumenterar Sheldrake hundratals fall där djur anar sina ägares ankomst. Dessutom visar han att djurens förutsägelser inte kan förklaras genom något av de fysiska sinnen.

Sheldrake antar att det finns ett osynligt fält, liknande ett gravitationsfält som kallas ett morfiskt fält. Detta fält omger och länkar samman medlemmar i en social grupp. Teoretiskt sett är djur i stånd att fastställa situationer och händelser på ett sätt som går bortom deras normala sinnen genom att hämta information från detta fält. Sheldrake visar hur hypotesen om morfiska fält förklarar många andra mediala förmågor hos djur.

Existerar verkligen morfiska fält? Är dessa otroliga förmågor hos djur bevis på att de har själar? Vi ska undersöka Cayces readingar för att få deras syn på frågan om djursjälen.

SÄLLSKAPSDJUR OCH REINKARNATION

Som vi har sett i readingen om den lilla hunden Mona, som inledde detta kapitel, så innehåller Caycematerialet begreppet reinkarnation. Vi har fått veta att varje själ skapades av Gud innan tidens början. Vi är alla gnistor från Den Eviga Flamman. Denna tidlösa del av oss kretsar genom den materiella världen från livstid till livstid för att uttrycka Guds kärlek i denna dimension. Varje ny livstid erbjuder oss möjligheten att lära oss från våra tidigare misstag och bygga på våra triumfer i en fortlöpande karma-process - kretsloppet fortskrider tills vi når vårt slutliga öde, vilket är att lära känna oss själva att vara oss själva men ändå ett med Gud.

Det står tydligt i Cayces readingar, att fastän reinkarnation finns för mänskliga själar, så finns det ingen själavandring. Begreppet om själavandring, som förekommer i några österländska religioner, säger att mänskliga själar kan komma tillbaka i någon djurform. Däremot säger Caycematerialet att människan är en specialiserad form och blandas inte direkt med djurlivet. I den inledande readingen för detta kapitel, [290-1] om Mona, antydde Cayce klart att hon inkarnerat tidigare med sin ägares man. [280] Hon var tydligen ett lejon på det kristna martyrskapets arena. Nu fanns det människor som kände Mona och som förmodade att denna hänvisning var ett exempel på den humor som ibland kom igenom i readingarna. Tydligen inbillade sig den lilla nätta hunden att hon var ett lejon, med sin gyllene man och sitt ilskna bjäbbande skall som lyfte henne från marken i vildsinthet. Cayce bekräftar emellertid Monas tidigare inkarnation i readingar för hundens ägare [286].

*F: Var och hur har jag tidigare varit bekant med följande:
... Min lilla hund Mona?*

S: I samma erfarenhet.

F: I det romerska?

S: Det romerska.

F: Var hon en hund då?

S: Ett lejon! [268-3]

Ägarens brorsdotter [405] undrar:

F: I vilket tidigare liv har jag känt till följande:

... Fasters [268] lilla hund Mona?

S: I Rom. [405-1]

Senare i ovanstående växling ser vi att djurs medvetenhet korsar arternas gränslinjer inom djurens rike. Detta betonas genom följande fråga om Mona.

F: Kommer Mona att alltid vara en hund?

S: Det beror på miljön och omgivningarna. Nej. [405-1]

Det finns ännu en förfrågan om ett sällskapsdjur som ytterligare bekräftar Cayces syn på reinkarnation för djur. Följande stycke ur en reading är för en sexton år gammal flicka som frågar om sin livstid i det forntida Egypten.

F: Fanns hunden Peggys själsmedvetenhet, som är närvarande i detta rum, i något av mina djur då?

S: Ja.

F: Vilket djur?

S: I djuren i hemmet eller i huset. [276-6]

Vår utforskning har åter lämnat oss med fler frågor. Varför inkarnerar sällskapsdjur? Är det en del av deras andliga utveckling? Har de karmiska frågor att bearbeta? Har vi slutligen spikat fast denna själsfråga?

SJÄLSSÖKNING MED CAYCE

För att förstå den icke-fysiska anatomin hos våra sällskapsdjur, måste vi först ha en uppfattning om vår egen djupare uppbyggnad. Enligt Cayce består människor av fysiska, mentala och andliga nivåer. Människans själ intar både de mentala och andliga nivåerna. Cayces readingar beskriver att själen består av ande, sinne och vilja.

Anden är livet. Den är en och den enda energin i universum – den enda livskraften som ger liv åt all skapelse. Vi delar denna aspekt med sällskapsdjuren som kan ses i följande reading:

F: Har de lägre formerna av skapelsen, som djur, något liv på det andliga planet?

S: Alla har den andliga kraften. [900-24]

Sinnet är byggmästaren. Det ger vibrationsmönstret till livskraften och får den att visa sig fysiskt i olika former. Därför är den fysiska kroppen resultatet av sinnets samspel med Anden. Vi delar också detta speciella särdrag med våra vänner djuren.

F: Definiera ordet sinne.

S: Det som är den aktiva kraften i ett levande föremål; det är gnistan eller Skaparens avbild ... Vi har uttrycket för detta inom djurskapelsens lägsta ordning. [3744-2]

Själva sinnet kan man bäst förstå om det betraktas som existerande på tre nivåer. Det har medvetna, undermedvetna och supermedvetna aspekter. Det medvetna sinnet har som uppgift att väcka den fysiska medvetenheten. Det undermedvetna sinnet är ett magasin för alla minnen, både för den nuvarande inkarnationen och tidigare inkarnationer. Det supermedvetna sinnet är den del av vår medvetenhet som fortfarande står i kontakt med den oändliga Enheten.

Viljan är vår förmåga att välja hur vi ska fungera med sinnet när vi skapar vår fysiska realitet. Vi ska fokusera på viljan, eftersom Cayce konstaterar att vår fria vilja är det som skiljer mänskligheten från djurriket.

... viljan är den faktor som gör människan annorlunda än resten av djurriket ... [909-1]

På grund av att människorna har förmågan att välja skapar den fria viljan möjligheten att fullfölja vår uppgift i livet.

... den fria viljan – den som är den universella gåvan till människobarnens själar; så att varje väsen kan känna sig själv för att vara sig själv men ändå ett med den universella orsaken. [2620-2]

Vår förmåga att välja ger oss också möjligheten att gå emot Guds vilja.

Enbart människan har fått denna förstfödsrätt med fri vilja. Enbart hon kan trotsa sin Gud. [5757-1]

Cayces readingar antyder faktiskt att det är genom våra val som vi har distanserat oss från vår Skapare och valt att utforska våra individualiteter. Men, hur är det med sällskapsdjuren? Vad är konsekvenserna av att vara andliga varelser utan fri vilja?

Utän fri vilja blir vi som självrörliga maskiner, eller som natur i dess skönhet – men alltid bara detta uttryckssätt; medan människosjälen kan växa för att bli lika med eller ett med de Skapande Krafterna. [1435-1]

Enligt Cayces exakta definition av ordet själ – som består av Ande, sinne och vilja – har inte djur själar. Men, låt inte detta påstående uppröra dig. Det gör inte våra älskade vänners existens något mindre meningsfull.

På grund av att människorna har fått förmågan att förkasta Guds Vilja, måste vi använda vår fria vilja för att hitta vägen tillbaka till denna Enhet. Djur å andra sidan har inte fått den fria viljan, så kan det kan vara så att de aldrig har lämnat Skaparens närvaro? Vår vilja fastställer vårt syfte och öde. Djur är uppenbart på ett annorlunda uppdrag än vi. Exakt vad detta uppdrag är nämndes aldrig i readingarna. Vilket deras syfte än är, kan ni skriva upp att det inte är mindre betydelsefullt än vårt eget.

Alla dessa krafter i naturen fullföljer snarare dessa syften som deras Skapare och Upphovsman har kallat dem till. [1391-1]

DJURS UTVECKLING OCH ÖDE

Även om Kopernikus har bevisat annat för hundratals år sedan, så känner vi människor fortfarande, både individuellt och som grupp, att vi är centrum i universum. Vi tenderar att betrakta vårt universum på vårt egoistiska och antropocentriska människoliknande sätt. Andra aspekter av skapelsen gäller bara med avseende på hur de påverkar oss. Vår ståndpunkt är det rätta och logiska perspektivet. Vår väg är den enda vägen. Även vår oskuldsfullhet som ställde frågan om djur har själar (precis som vi), avslöjar vår mänskliga chauvinism.

Gissa vad? Djur som grupp och ditt sällskapsdjur som individ har en speciell roll att spela i universums totala system. Jordens djur har en uppgift med eller utan oss. De byggs upp andligt och utvecklas mot sitt hela öde tillsammans med resten av skapelsen.

... Där har ni mineralriket, växtriket och djurriket, där alla utvecklas mot sin egen källa men ändå tillhör och blir alla ett i denna kraft när den utvecklas för att bli ett med den Skapande Energin och Gud. [900-340]

Även om Cayces readingar antyder att djur saknar fri vilja, måste jag medge att jag själv hade svårt att svälja den tanken. Min personliga erfarenhet säger mig att det finns många individer med stark vilja inom djurriket. Om era sällskapsdjur saknar fri vilja, med vilken kraft agerar de då? Med andra ord, om de inte väljer sina handlingar, vem gör det då?

Readingarna leder oss att tro att djur handlar strikt utifrån instinkt.

... med önskningskraft som är som instinkten hos djur för att bevara liv, för utveckling av arter och för mat. Dessa tre är de krafter som är instinkter hos djur och människa. [262-63]

Så både människor och djur har de tre aspekterna av instinkt gemensamt – självbevaringsdrift, fortplantning och föda. Människan har emellertid förmågan att dämpa sin råa instinkt genom att använda sin vilja. Eftersom djur saknar fri vilja, styrs de tydligen strikt av instinkt.

Ändå övertygar mig min erfarenhet av djur att dessa varelser, särskilt sällskapsdjur, fungerar utifrån mera än en instinkt. Om djur bara drevs av medfödda eller genetiskt programmerade reaktioner, då skulle alla individer reagera

på liknande sätt inför samma situation. Många gånger trotsar sällskapsdjuren instinkternas tre aspekter. Våra sällskapsdjur engagerar sig i många aktiviteter som inte verkar ha någonting att göra med mat, fortplantning och självbevaringsdrift. Varför gillar t.ex. sällskapsdjur att leka? Tänk också på alla berättelser om djur som riskerar sina liv för att rädda sina ägare.

Om sällskapsdjur inte agerar utifrån sin egen fria vilja, kanske de påverkas av Guds Vilja. Vi har sett att deras brist på fri vilja utesluter dem från att lämna Guds närvaro. Eftersom en del djur betar sig aggressivt och våldsamt verkar inte den gudomliga inspirationen alltid vara på plats. Cayces readingar nämner ett grupp- eller sinnesmedvetande hos djur. Detta förklarar den samordnade aktivitet som syns hos myror, bin och även flockjägare som t.ex. vargar. Problemet med detta begrepp är att det inte helt adekvat stämmer med mina erfarenheter av sällskapsdjur. Jag har svårt att tro att min hund Louie trycker sig uppmuntrande mot mig när jag känner mig nere på grund av något hundgruppsinne.

Kanske påverkas våra sällskapsdjur av våra viljor. Det kan finnas ett slags gruppsinne inom familjen, liknande begreppet Sheldrakes morfiska fält. Eller så har våra sällskapsdjur kanske utvecklats efter den första halvan av 1900-talet när Cayce gav dessa readingar. Den andliga utvecklingen hos våra djurvänner kan vara en del av jordens förändringar som Cayce förutsa skulle äga rum under den rådande perioden i historien. När vi har omfattat djur som medlemmar i familjen, har vi möjligen påverkat deras utveckling genom att använda våra sinnen. Det konstateras ofta i Cayces readingar att ”sinnet är byggmästaren.”

Forskare vid the Institute of Heart Math i Boulder Creek, California, har under årtionden studerat den elektromagnetiska energi som framkallas av känslorna och hjärtat. Genom att mäta hjärtrytmerna har de konstaterat att det sker en utväxling av känslomässig energi mellan människor. I en enkel studie har de ytterligare visat på en sådan utväxling mellan en pojke och hans hund. Hundens hjärtrytm ändrades för att passa sin unga vårdgivare när pojken tog kontakt med och påverkade henne, och sedan återupptogs de ursprungliga mönstren när pojken lämnade rummet.

Genom åren i min veterinärpraktik har jag märkt att sällskapsdjur reflekterar över sina ägares tillstånd på många nivåer. Aggressiva människor

tenderar att ha aggressiva sällskapsdjur. Sällskapsdjur blir ofta ogynnsamt påverkade av stressen som deras vårdgivare går igenom, även när dessa tillstånd inte direkt berör djuret. Jag ser även samma medicinska tillstånd delas lika av sällskapsdjur och ägare. (Ibland skämtar jag och säger att lidandet måste cirkulera inom familjen.)

Missy var en underbar, vit Bichon Frisé med glänsande ögon och en gullig knappnos. Hon verkade le åt mig varje gång paret Blume kom in med henne. En dag kom Missys ägare in med henne för att hon hade kastat upp. Den stackars lilla varelsen hade förlorat spänsten i stegen och ögonen var matta. Hennes ägare såg inte heller frisk ut. Missy jämrade sig när jag kände på hennes mage. Blodtester visade att Missy hade leverproblem. När jag berättade nyheten för fru Blume blev hon alldeles paff. "Detta är så underligt", sa hon, "jag diagnostiserades också precis med något med levern." (Det fanns inget medicinskt skäl till att koppla samman tillstånden för dessa två individer.)

Jag skickade hem Missy med något medikament men tappade kontakten med henne under några månader. Sedan en solig vårdag kom fru Blume och Missy till mitt undersökningsrum. De log båda två lika glatt som någonsin. Undersökningen visade att Missy återigen hade perfekt hälsa. Jag kunde inte låta bli att fråga fru Blume vad som hade orsakat denna anmärkningsvärda förändring hos dem båda. "Jag skilde mig", blev svaret.

Ni har kanske förväntat er att jag skulle besvara alla frågor som tagits upp om våra djurvänners natur. Kom då ihåg att jag aldrig kommer att fånga den innersta naturen hos Guds varelser på dessa sidor. Som människor ser vi allting från ett individuellt perspektiv. Genom själva vår natur är vi partiska. Så snart vi "vet" någonting begränsar vi automatiskt vår syn. Vi har alla en bit av pusslet. När vi kommer tillsammans blir den "stora bilden" klar. Våra djurvänner utgör också pusselbitar. Mitt mål med denna bok är att hjälpa till med "okända" saker så att ni kan öppna upp för de möjligheter som ges angående era djurvänner. Vi ska därför börja sökandet med att upprätta ett samband med sällskapsdjuret.